

Hồi 23

Huyết Kiếp Thủ Xuất Hiện

Huyết Thù Trả Thù Từ Đây

Bọn Quá Nam Bình cả ba tựa hồ như không thể ngờ tới kẻ họ muốn tìm lại ẩn ngay trên mỏm núi, nghe tiếng cười đều sửng người, chỉ trong cái chớp mắt chưa kịp thoái lùi một thốn, đã thấy lồng Thiên Kỳ đỉnh lập hiên ngang ngay trước cửa động cách ngoài năm xích.

Đưa ánh mắt lãnh bạo lướt nhìn ba khuôn mặt đang từ từ trấn định lại sau chút kinh hãi, Đồng Thiên Kỳ cười nhạt lớn tiếng:

- Quá Nam Bình, lần đầu tiên Đồng mỗ gặp người là lần người cười đắc ý khi giữ lý Đồng gia, thật không ngờ lần thứ hai gặp người lại là lúc người phải chịu người của Đồng gia xử trí !

Lời nói lãnh bạo, thần sắc thản nhiên khiến người nghe thật khó tin, thế nhưng với Quá Nam Bình thì nghe mà lạnh run lên trong lòng. Bởi vì lão thâm hiểu Đồng Thiên Kỳ lúc hạ thủ càng bình tĩnh lãnh bạo bao nhiêu thì hiểm độc bấy nhiêu. Lão bất tri bất giác thoái lùi mấy bước, xem ra đã không còn tí gì là sức phản kháng.

Lão già họ Lưu hít vào một hơi sâu trấn định tính thần nói :

- Đồng Thiên Kỳ, người đã biết chuyện Quá huynh gia nhập Cửu U Đảo rồi chứ? Lão phu nghĩ rằng Đồng tiểu huynh không nên gây thêm hận thù.

Đồng Thiên Kỳ quét ánh mắt lạnh lùng lên mặt lão già :

- Phải chăng tôn giá vì an nguy tính mệnh của mình mới nghi ra câu này?

Lão già họ Lưu chùng như tự tin, cười nói :

- Ba đối một, xem ra bọn lão phu an toàn hơn Đồng hiểu huynh !

Đồng Thiên Kỳ ném ánh mắt khinh bỉ lên mặt lão già :

- Vậy thì tôn giá cứ chờ mà xem !

Nói rồi không dả động gì đến lão ta nữa, quay nhìn Quá Nam Bình tiếp :

- Họ Quá kìa, Đồng mỗ sẽ xử trí người thế nào hửn người đã biết? Đây là giờ phút người tranh sống !

Cuối câu giọng lạnh lùng như băng khiến người nghe rùng mình, rồi từ từ cử bộ đi hướng về Quá Nam Bình.

Quá Nam Bình không Lự chủ, chân cứ thoái lui theo từng bước tiến của Đồng Thiên Kỳ. Hắc Thần đứng bên khựng người không biết nói thế nào. Bọn họ cả hai đều đã nếm qua công lực của Đồng Thiên Kỳ tự hiểu không phải là đối thủ của chàng.

Lão già họ Lưu công lực so với Hắc Thần cũng chẳng hơn kém gì có điều lão ta chưa từng chạm phải Đồng Thiên Kỳ, hơn nữa trong lòng lão đã có tính toán cho nên mới bình tĩnh cười nhạt nói :

- Đồng Thiên Kỳ thực ra người đã quyết thế sao?.

Đồng Thiên Kỳ không để mắt nhìn đến lão ta, lạnh giọng :

- Giả sử tôn giá là nhân vật có hạng, thì cứ đến làm Đồng mỗ thay đổi ý định

Vừa nói chân tiếp tục tiến lên trước ba bước..

Quá Nam bình ngược lại theo bản năng cứ thoái lui sau theo bước chân của chàng, cự ly không đổi nhưng vị trí giờ đã đổi. Đồng Thiên Kỳ cách lão già họ Lưu chỉ còn không đầy ba xích. Thái độ lãnh mạn và ngôn từ đầy vẻ mỉa mai khinh bỉ của Đồng Thiên Kỳ đã khiến lão già họ Lưu phần khí, ánh mắt lão không ngừng chăm nhìn theo từng bước chân của chàng, đồng thời sát cơ theo đó cũng dâng lên.

Đồng Thiên Kỳ, mắt thì vẫn không ngừng chăm chú nhìn Quá Nam Bình, buông giọng lạnh lùng :

- Họ Quá kia dám làm dám chịu, người sao không tỏ ra khí phách một chút hử?

Nói đến đó đã tiếp tục bước lên thêm hai bước, đột nhiên từ bên cạnh giọng lão già họ Lưu quát lớn:

- Tiểu tử, lão phu lấy mạng người !

Lời chưa dứt, cuồng phong đã đến trước người Đồng Thiên Kỳ.

Quá Nam Bình từ nãy giờ chỉ tâm tìm kế thoát thân, lúc này vừa thấy vậy liền chớp lấy thời cơ, tung người phóng xuống chân vách núi. Chỉ cần Đồng Thiên Kỳ bận tay chống đòn với họ Lưu vài chiêu thì lão ta có thể thoát thân an toàn rồi. Nào ngờ sự tình vượt la ngoài sức tính của lão ta, đồng thời cũng ra ngoài sự tính của lão già họ Lưu, thân hình Đồng Thiên Kỳ tựa như làn khói thoảng nhẹ lên không vừa khéo tránh một chưởng của lão già họ Lưu, rồi tựa phi tinh bám sát bên người Quá Nam Bình xuống chân vách núi.

Khoảng cách chỉ chưa đầy hai xích, một chưởng dành ra vừa nhanh vừa mạnh, vậy mà vẫn rơi vào khoảng không khiến lão già họ Lưu nhất thời khựng người. Khi hiểu ra mọi chuyện, vội la lớn :

- Chúng ta truy theo xuống chân núi!

Dứt lời cả người cũng đã phóng theo. Hắc Thần thấy tình thế sắc mặt biến đổi liên tục, nhưng nghĩ một mình cũng khó toàn mạng trở về hay là ba người hợp lại quyết đấu với Đồng Thiên Kỳ vẫn còn hơn. Vừa nghĩ vậy, cũng tung người bay xuống chân mỏm núi. Cả bọn trước sau chỉ là thời gian cái chớp mắt mà thôi.

Quá Nam Bình vốn cầm đầu mà chạy nên không hay biết gì, trong lòng mừng rỡ vì vừa đắc kế thoát thân. Nào ngờ mũi chân vừa chạm đất đã nghe cái giọng lạnh lùng chết người kia vang lên bên tai:

- Quá Nam Bình, thế gian đã hết đất người dừng chân rồi .

Nỗi vui khắp khởi chưa tròn mặt đã nhăn nhúm vì khiếp sợ, tuy nhận ra giọng Đồng Thiên Kỳ, chân vừa chạm đất định phóng lên trở lại thoát thân, nhưng không còn kịp. Trong cơn hốt hải chỉ kịp nhìn thấy bóng Đồng Thiên Kỳ đứng sừng sững hiên ngang chặn ngay trước mặt, lão khiếp đảm nhào người ra sau...

"Bình" một tiếng, không ngờ cả người chạm phải vách đá dựng đứng lẫn nhào xuống, vừa khéo bổ ngay trước mặt Đồng Thiên Kỳ chỉ thấy cách chừng bốn xích

"Thiên La Kiếm" Quá Nam Bình va vào vách núi nên lưng, hơi ê đau, theo bản năng "chó cùng đường", lão vọt đứng lên song chưởng án trước. ngực, vận thập thành chân lực chờ đợi, miệng thét lớn :

- Đồng Thiên Kỳ, có giỏi vào đi

- Hừ Quá Nam Bình cứ nghĩ xem chỉ sau một khắc nữa người sẽ nhận lấy, khổ đau như thế nào?

Vừa lúc ấy, lão già họ Lưu và Hắc Thần cũng xuống tới chân mỏm núi, cùng với Quá Nam Bình tạo thành thế chân vạc, vây lồng Thiên Kỳ vào giữa.

Lão già họ Lưu vừa chạm đất. đã lạnh giọng nói vẻ khinh thị :

- Họ Đồng kia, thực trăm nghe không bằng một thấy, lão phu khen cho tốc độ tháo chạy của người.

Đồng Thiên Kỳ không quay đầu lại lạnh lùng nói :

- Tôn giá công lực không kém Hắc Thần, hẳn cũng là nhân vật thành danh trên giang hồ?

Lão già họ Lưu thoáng chút ngạc nhiên. nhưng rồi cười nhạt đáp :

- "Phá Thiên Chưởng" Lưu Hoa này đã được Đồng Thiên Kỳ người khen tưởng cũng đã là tam sinh hữu hạnh. hắc hắc...Đồng Thiên Kỳ, ba chúng ta hợp lực, người tự nhận thấy thắng thua thế nào?

Đồng Thiên Kỳ không đáp chỉ hỏi:

- Tôn giá là lão nhị trong "Mạc Bắc Song sát"?

Phá Thiên Chuởng sa sầm nét mặt cười gằn :

- Có lẽ đây không phải là lần đầu người nghe đến bí danh này?

- Hừ vùi tôn giá có lẽ nghĩ rằng thuộc hàng có hạng trong võ lâm, thế nhưng trong mắt Đồng mỗ thì...

Phá Thiên Chuởng vừa nghe đến đó biết lời tiếp theo của chàng không hay ho gì. Đúng như lồng Thiên Kỳ nói, lão là người tự phụ cho mình thuộc hàng thặng thừa trên võ lâm nên vừa nghe đến đó đã vội lớn tiếng cắt ngang :

- Đồng Thiên Kỳ, người vọng ngôn loạn ngữ, không thấy sớm lắm sao?

- Đồng mỗ cảm thấy đây không phải là lúc vọng ngôn loạn ngữ, đặc ý có lẽ đã chậm. Họ Lưu kia người đã nhiều lời lắm rồi đấy !

Nói rồi từ từ tiến lên phía "Thiên La Kiếm".

Phá Thiên Chuởng đưa mắt nhìn quanh một vòng đột nhiên phi thân đến ngay sau lưng Đồng Thiên Kỳ cách chừng ba xích ngửa mặt cười cuồng ngạo :

- Hắc hắc... Lão phu ngược lại cảm thấy đặc ý lắm lắm

Lời nói tuy bình thản thế nhưng lão họ Lưu đã ngầm vận chân lực đề đặt trước ngực chừng như nghĩ chuẩn bị cùng với hai người kia liên thủ ứng chiến. Vạn nhất không đấu nổi lúc đó thì..

Đồng Thiên Kỳ vẫn thần sắc lạnh lùng, không quay đầu lại, nói :

- Tôn giá có lẽ đang mộng du

Lời này quá biểu bạch thái độ khinh bỉ của chàng. Phá Thiên chuởng tự như giận cực độ song chuởng đột nhiên tung ra nhằm ngay trọng huyết trên lưng chàng đánh tới.

Cuồng phong rít lên nghe sồn óc. Đồng Thiên Kỳ quay phắt người lại giọng trầm lạnh như băng :

- Tôn giá đã quyết xuất thủ?

Trong câu nói song chuởng với tốc độ ra chiêu nhanh kinh người, loáng cái chỉ thấy ẩn hiện quanh người chàng những con tiểu long tàng vân...

Không riêng gì bản thân Phá Thiên Chuởng, mà bọn Quá Nam Bình và Hắc Thần cũng không kịp nhận được Đồng Thiên Kỳ xuất Chuởng thế nào. Duy nhất bọn họ kịp thấy là hiện tượng hư ảo Tiềm long tàng vân mà người trong giang hồ thường đồn đại

Phá Thiên Chuởng ra tay tập kích trước không ngờ lần đầu tiên trong đời chứng kiến hiện tượng hư ảo này, khựng người thất thanh la lên đầy khiếp hãi.

- Tiềm Long Chuởng... Các người nhanh tiến vào...

Miệng la, tay râu chưởng, người bổ nhào về sau, hiển nhiên mượn thế xuyên sơn thoát thân để tránh một chưởng tuyệt học huyền bí này.

Môi hở răng lạnh, bọn Quá Nam Bình không nghĩ gì thêm, vừa nghe vậy lập tức đồng thời vung chưởng xông vào tấn công Đồng Thiên Kỳ.

Phá Thiên Chưởng phản ứng chẳng phải không nhanh, thế nhưng ra chưởng đầu tiên nên râu chưởng lại tránh đòn thì thế nào cũng chậm hơn bị phản công. Gần như đồng thời cùng lúc bọn Quá Nam Bình tấn công vào thì chỉ nghe thấy tiếng rú thảm của Phá Thiên Chưởng, ngay giữa huyệt Ấn Đường trên trán tím đỏ hình một con tiểu long, thân hình đổ xuống lăn thêm mấy vòng nữa mới tuyệt mệnh.

Lại nói, chưởng lực của Quá Nam Bình và Hắc Thần cùng hợp lại quả mạnh vượt hẳn chưởng lực của Phá Thiên Chưởng, cuộn cuộn trong hai luồng chưởng lực cát chạy đá bay.

Trong sát na nhỏ đó, đôi mắt Đồng Thiên Kỳ đã hắt tia tử khí, đồng thời giữa huyệt mi tâm ửng đỏ lên như máu, tay chưởng vòng nhanh thành nhất chỉ giọng rít qua kẽ răng :

- Vạn Lý Du long.

Cùng tiếng quát là chưởng ảnh tiếp hiện chớp vào người Hắc Thần. Hắc Thần vốn đã nghĩ chuyện độc thân thoát không nổi, nên mới dốc lực nhảy vào cứu Phá Thiên Chưởng, cũng chính là tự cứu mình. Khí thế đang hùng hổ, bỗng nghe tiếng rú xé tai thảm thiết của Phá Thiên Chưởng thì tâm thần rung động, dù chỉ là trong tích tắc nhưng cũng đủ làm nhụt khí chiến đấu. Khi tỉnh trí lại thì người đã sát trước mặt Đồng Thiên Kỳ, vừa thoáng thấy ảo ảnh tiểu long trong bóng chưởng thì rú lên :

- Tiềm long...

Chưởng ảnh tan biến theo tiếng tắc, nghẹn trong họng lão, cả người đổ ngửa trên đất, cũng như Phá Thiên Chưởng một dấu tiểu long hằn tím trên huyệt Ấn Đường chết tốt.

Gần như cùng lúc với tiếng kêu thảm của Hắc Thần. Đồng Thiên Kỳ theo phản xạ né người lách ra bên phải ba bộ.. "soạt" một tiếng khô khan vang lên, lưng chàng cảm thấy có chút buốt rát. Trong tay Quá Nam Bình là một mảnh vải áo trắng dính tí máu đó chính là môn trảo lão ta vừa đánh sượt người Đồng Thiên Kỳ.

Quá Nam Bình thực không ngờ Đồng Thiên Kỳ chớp mắt ra chiêu đánh chết hai cao thủ mà lại kịp tránh một chưởng của lão trong nháy mắt. Tuy là chớp rách áo của chàng, thế nhưng thương thế không đủ làm Đồng Thiên Kỳ trở ngại.

Giờ đây vừa thấy Đồng Thiên Kỳ vượt khỏi nguy hiểm, lão ta bỗng nghĩ đến tính mạng của mình quá mỏng manh, lại thấy hai cái chết thảm của đồng bọn, bất giác quay người định thoát chạy.

Nhưng Đồng Thiên Kỳ như một chiếc bóng ập đến chắn lối lão ta, mắt đổ ngầu long lên vì thù hận, đôi môi mấp máy như định nói gì...

Chính lúc ấy, từ trên đoạn vách núi thứ hai xuất hiện một lão già, mắt nhìn thấy hai cái chết của bọn Hắc Thần tợ hồ như vô cùng căm phẫn, định nhún mình phóng xuống. Nhưng vừa lúc ấy bên cạnh lại xuất hiện thêm một lão già thứ hai, kịp cản lại :

- Đại ca nhỏ không nhịn hồng mắt đại mưu

Giọng người này rất quen, chính là "Kiêu Trung Hồ" Cổ Tâm Dật.

Lão già kia thần sắc đã hơi định lại, lạnh lùng gật đầu rồi cùng với Cổ Tâm Dật ẩn thân vào lại sau vách đá

Dưới chân mỏm núi song phương nhìn nhau tinh thần phấn kích căng thẳng cho nên nhất thời không phát hiện trên mỏm đá còn có người.

Đồng Thiên Kỳ nhìn xoáy vào đôi mắt chứa đầy hoảng loạn của Quá Nam Bình, giọng lạnh lẽo như vọng về từ cõi chết.

- Quá Nam Bình, bọn chúng chỉ sớm hơn ngươi một tí mà thôi, nhưng ngược lại thì hạnh vận hơn ngươi nhiều vì chúng chết quá nhanh !

Dứt lời, bước chân nặng trĩu di động về phía Quá Nam Bình, sát khí đằng đằng như tỏa trùm hết cả người lão

Quá Nam Bình đôi mắt kinh hoảng nhìn chăm những thay đổi trên mặt của Đồng Thiên Kỳ như phán đoán cái chết của mình như thế nào, thế nhưng chừng như lão còn luyến tiếc cuộc sống, nên cố nuốt nước miếng đắng nghẹn trong họng nói :

- Đồng Thiên Kỳ, người... lẽ nào đổ hết món nợ đó lên đầu lão phu?

Có lẽ lão ta định kéo thêm kẻ khác vào cuộc để đánh đổi bớt nỗi đau khổ.

- Đồng tử thừa biết ngươi không đủ tư cách chủ trì âm mưu năm xưa. nhưng...

Thiên La Kiếm sợ Đồng Thiên Kỳ buông lời dứt tuyệt, vội nói :

- Đồng Thiên Kỳ, ngươi biết rồi thì tốt, lão phu năm xưa đã bị người ta lợi dụng.

- Hừ Đồng tử cũng biết người lợi dụng người là ai !

Nghe giọng nói lạnh băng không hề thay đổi, "Thiên La Kiếm" run lên trong lòng, nhưng vẫn tìm cách lập công đáp vội:

- Người nói là ai?

- Trong Nhật Nguyệt Bang, tôn giá nhậm chức Mai Đảo chủ. Quá Nam Bình, há người tường Đồng mỗ không biết do đâu người có được chức này hay sao?

- Lão phu đương nhiên hiểu người biết được Nhật Nguyệt Bang là một trong những hung thủ diệt gia thân, thế nhưng người còn biết có thêm nhân vật nào khác cũng tham gia trong chuyện này chứ?

Đồng Thiên Kỳ hơi giật mình trong lòng, chàng thực không ngờ trong chuyện gia thân chàng bị tận diệt, ngoài người của Nhật Nguyệt Bang ra lại còn phái khác dính tay. Thế nhưng trong lòng chàng đã quyết xử trí đầu tiên chính là Quá Nam Bình, cho nên cười lạnh nói :

- Quá Nam Bình, người định hiến công với Đồng mỗ đó ư?

- Hà, lão phu chấp nhận bại dưới ngựa, thế nhưng người nên hiểu rằng ngoài lão phu ra tuyệt đối không còn ai có thể nói cho người biết chủ hung về thảm sát gia thân người, ngoài Nhật Nguyệt Bang ra là ai?

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười nhạt:

- Điều kiện là Đồng mỗ tha mạng cho người chứ gì?

Quá Nam Bình khấp khởi trong lòng, nhưng lão là cáo già nên không để lộ ra sắc mặt, cười diêm nhiên nói :

- Đồng Thiên Kỳ, không phải là người tha mạng cho lão phu, mà là ngoài lão phu ra người vĩnh viễn không bao giờ rửa hết huyết hải thâm thù kia !

Lão nói rất tự nhiên bình thản, không còn vẻ khiếp sợ hốt hoảng ban đầu.

- À, nói như vậy thì Đồng mỗ không thể không hợp tác với tôn giá.

- Ủm, có lẽ người không còn cách nào khác !

Trên huyết mi tâm của chàng đột nhiên ửng lên như máu, khóe môi hiện nụ cười tàn khốc, từng tiếng thốt ra khóe miệng như được rít qua kẽ răng :

- Quá Nam Bình, đã sáu năm Đồng mỗ chờ đợi cái ngày hôm nay. Năm xưa người đã không góm tay khi lột da buột vào cổ người, giờ đây đôi tay Huyết Kiếp Thủ này cũng sẽ lột da người rồi buộc lên cổ người, khi mặt trời lên cao, da khô teo lại, thử xem người nếm mùi đau khổ đó như thế này !

Quá Nam Bình không ngờ Đồng Thiên Kỳ gạt phăng sự hợp tác, đồng thời kiên quyết hành hạ lão như năm xưa lão đã hành hạ cha chàng. Bất giác khiến lão chết lặng người, gai ốc sồn lên toàn thân.

Đồng Thiên Kỳ từng bước nặng như núi chậm tiến đến trước mặt Quá Nam Bình, khi chỉ còn cách chừng ba xích thì chàng dừng lại, lạnh giọng nói :

- Quá Nam Bình, người còn một cơ hội kháng cự cuối cùng

Tợ như nghe đến câu này mới sức tỉnh, Quá Nam Bình như chạm phải lửa giật nảy người thoái về sau đến năm xích, miệng la toáng lên :

- Đồng Thiên Kỳ, người không nên quá áp bức người?
- Hừ Đồng mỗ nói rồi. Người còn một cơ hội kháng cự.

Nói rồi chân tiếp tục cất bước tiến tới, huyết mi tâm giờ đã đỏ ửng như rỉ máu.

Quá Nam Bình mặt cứ giật giật liên hồi, lão đã vô phương trấn định lại nỗi sợ hãi trong lòng thất thanh la lớn :

- Đồng Thiên Kỳ, người không nên bức lão phu đến đường cùng !
- Họ Quá kia, nếu như người không chịu thúc thủ chịu trói, thì đây là lúc người động thủ.

"Thiên La Kiếm" rơi vào tình thế ngặt nghèo. Chạy? Lão biết không thể nào thoát nổi bàn tay Huyết Kiếp Thủ của Đồng Thiên Kỳ. Thúc thủ chịu trói thì lão mừng tương ra phải nhận lấy sự khổ đau như thế nào. Bất giác lửa căm phẫn trỗi dậy, trong đôi mắt hằn sát quang, lão ngậm đề tụ chân khí vào song chưởng thủ trước ngực, không thoái lùi nữa.

Đồng Thiên Kỳ nhìn thấy thế chỉ nhếch mép cười khinh bỉ, chân vẫn tiếp tục bước lên. Bốn bề lặng ngắt, không khí trở nên khấn trương căng thẳng đến ngột ngạt.

Khoảng cách giữa song phương từ từ còn năm xích, rồi bốn xích, ba xích, hai xích... đột nhiên "Thiên La Kiếm" như nước vỡ bờ, thét lớn :

- Một người chết, hai ta chết !

Chưa dứt lời đã thấy kiếm ảnh loang loáng phóng đến trước ngực Đồng Thiên Kỳ, tay tụ khí định xuất chưởng, nhưng lại công bằng kiếm. Từ ra kiếm xuất đòn, nhanh không tưởng, quả không hổ danh. "Thiên La Kiếm".

Đồng Thiên Kỳ thái độ lãnh bạo,đàm nhiên, nhưng thực ra trước con cáo già ma mãnh, mà công lực cũng không kém như Quá Nam Bình, thì chàng đã có sự chuẩn bị. Nên khi vừa nghe tiếng thét đầu tiên của Quá Nam Bình, thì một cái vung tay nhẹ, trong luồng chưởng phong đã thấy ẩn hiện ảo ảnh tiểu long.

Cự ly giữa họ chỉ chưa đầy hai xích, cho nên thắng bại sinh tử tiên quyết vẫn là nhanh chậm. Nên bên kiếm bên chưởng, nhoáng cái như là ánh chớp đầu giông, quện vào nhau chưa đầy tích tắc

"K.o.o.n.g" một tiếng, kiếm ảnh chưởng phong theo tiếng vang khô khan đó biến mất, đồng thời một vệt sáng văng xa ra ngoài rồi lọt tởm xuống biển. Cổ tay trái của "Thiên La Kiếm" Quá Nam Bình đã nằm gọn trong tay phải của Đồng Thiên Kỳ.

Trời không nắng lắm, vậy mà trên khuôn mặt vốn đã già giờ càng già hơn của Quá Nam Bình, từng giọt mồ hôi theo nhau như râu chuỗi đứt dây rơi lả chả.

Đồng Thiên Kỳ mặt danh lại, giọng lạnh băng băng :

- Quá Nam Bình. giờ đến tội của người bắt đầu !

Dứt lời, tay phải vừa vặn vừa nhấc cao, đồng thời tay trái xuất chỉ điểm đúng huyệt Cực tuyền ngay dưới nách, chỉ nghe Quá Nam Bình rú lên một tràng thảm thiết, tay trái thông xuôi xuống như hoàn toàn bị phế bỏ.

- Đây chỉ mới là cánh tay người xé vạt áo ta, còn cánh tay kia mới chính là cánh tay hạ độc thủ với người thân của ta.

Dứt lời, nhanh như chớp chớp tiếp cánh tay phải của Quá Nam Bình.

Quá Nam Bình cơn đau chưa dứt bị chớp tiếp cánh tay thứ hai thì mặt trắng không còn giọt máu, miệng la ối ối :

- Đồng Thiên Kỳ, người... người không còn nhân tính sao?...

- Ha ha ha... Nhân tính ! Quá Nam Bình, người có nhân tính sao? Người bán đứng bạn, người bán tri giao cho quỷ dữ, người có nhân tính ư? Đồng mỗ thực không ngờ người còn nhớ ra hai chữ này!

Một tiếng khô khan vang lên, kèm theo tiếng kêu la thảm thiết của Quá Nam Bình, lần này cánh tay phải của lão không phải bị điểm huyệt phế bỏ, mà bị Đồng Thiên Kỳ dùng chưởng lực đánh gãy lìa đoạn tận vai. máu từ đó tuôn ra xối xả.

Quá Nam Bình mặt méo mó không còn ra người nữa, mặc cho tiếng rên la của lão, Đồng Thiên Kỳ vẫn lạnh băng băng, tợ hồ như chưa hả cơn căm hận dồn nén sáu năm nay trong lòng chàng.

- Đồng Thiên Kỳ, người quá tàn độc người không xứng là người của Đồng gia...

- Ha ha ha... Đồng mỗ tàn độc, Đồng mỗ không xứng, nhưng Đồng mỗ đã vì những oan hồn thảm khốc Đồng gia mà báo thù !

Nói đến đó bao nhiêu hình ảnh tàn khốc sáu năm về trước mà gia đình chàng chịu lấy hiện lên mồn một trước mặt chàng, khiến sắc mặt chàng từ lạnh lẽo trắng xanh chuyển thành tím tái đến rợn người..

Quá Nam Bình tuy vô cùng đau đớn, thế nhưng vừa ngước mắt lên bắt gặp ánh mắt của chàng, lão thâm hiểu màn hành hạ chưa tới hồi kết thúc, mà chỉ mới bắt đầu mà thôi. Bất giác lết lùi về sau theo bản năng, la lớn :

- Đồng Thiên Kỳ, ta năm xưa đã không giết mi...

- Phải. nếu như năm xưa người giết ta thì cũng không có ngày người nhận lấy khổ đau như hôm nay. Hừ, có lẽ trời cao có mắt, để cho người ném lấy mùi tuyệt kỹ hành hình người mà do chính người nghĩ ra !

Vừa nghe nói thế, các thớ thịt trên toàn thân Quá Nam Bình giật bắn lên, thậm chí thiếu điều vãi ra cả quần, lão lấp bắp :

- Người, người... định làm...

- Phải, người theo ta !

Không kịp để cho Quá Nam Bình kịp nói tiếng thứ hai, Đồng Thiên Kỳ chớp lấy vai lão ta rồi tung người lên không, mang theo lão như chim ưng tha mồi lên đến bậc đá thứ hai trước miệng hang động

- Quá Nam Bình, người còn nhớ chiếc thạch bàn của người chứ?

Vừa nói chàng vừa lôi lão ta sền xệt vào trong hang, một tấm đá phẳng lỳ màu thời gian, bốn góc còn nguyên bốn cây sắt thô tháp bằng đầu ngón tay.

Chỉ bằng một cái dúi mạnh khiến cả người của Quá Nam Bình bổ nhào nằm lên thạch bàn, đôi mắt lạnh lùng của Đồng Thiên Kỳ xoáy sâu vào đôi mắt khiếp hãi của đối phương, gần giọng:

- Quá Nam Bình, người bị báo ứng !

Dứt lời, một tay đè mạnh vai lão ta xuống, tay kia dùng cây sắt cắm phập vào vai, lún sâu xuống thạch bàn đến cả thốn.

Mặc cho tiếng rú kinh hoàng của Quá Nam Bình, chàng vẫn hành quyết lão ta dùng bốn cây sắt đóng người vào.

Lại nói trong lúc chàng vẫn để hết tâm trí vào việc hành xác Quá Nam Bình, trả mối hận diệt gia năm thì sau lưng chàng hai bóng người từng bước nhẹ như ma đi quỷ chạy, tuyệt không phát ra tiếng động áp sát đến gần bên, vậy mà chàng vẫn không hề hay biết

Nhưng sau khi chàng đóng đinh Quá Nam Bình rồi, người vẫn chồm trên người lão ta chuẩn bị ra tay tiếp, đột nhiên phát hiện ở Quá Nam Bình có khác lạ.

Vốn là lão ta bỗng ngừng bật rên và trong ánh mắt đang thất thần hoảng loạn, bỗng nhiên ánh lên một tia hy vọng lẫn vui mừng.

Linh tính báo cho Đồng Thiên Kỳ biết sắp có biến sự, vừa nghĩ vậy quả nhiên khoảng sáng trước mặt loáng tối lại rồi sáng ra bình thường, rõ ràng là có bóng người vừa ở phía sau.

Đồng Thiên Kỳ nhanh như một tia chớp, vờ cúi xuống chớp cổ Quá Nam Bình, nhưng mượn thế cuộn người nhanh chân nhào lộn ra phía trước...

“Bốp” một tiếng, kèm theo tiếng la dài cả người Quá Nam Bình nẩy lên đau đớn...

- o O o-